

www.galarna.si

Jennifer Ashley: *The Duke's Perfect Wife*

Prevod: Branka Šnek Oset

Copyright © 2012 by Jennifer Ashley

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-31

ASHLEY, Jennifer

Popolna vojvodinja / Jennifer Ashley ; prevod Branka Šnek Oset. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2016. - (Zgodbe Škotskega višavja ; knj. 4)

Prevod dela: The Duke's perfect wife

ISBN 978-961-6982-46-7 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 86277889

Jennifer Ashley

POPOLNA VOJVODINJA

Zgodbe Škotskega višavja: 4. knjiga

Prevod:
Branka Šnek Oset

Ta roman posvečam svojim staršem:
očetu, ki se je letos poslovil od nas,
in materi, ki je veliko močnejša, kot se zaveda.
Hvala vama za vse spodbude,
potrpežljivost in ljubezen.

1. poglavje

Hart Mackenzie.

Govorili so, da dobro ve, kaj vse si ženska želi. In da dobro ve tudi, kako ji to dati. Hart dame nikoli ni vprašal, kaj si želi. Tega morda ni vedela niti sama. A ko je končal, ji je to postalo še kako jasno. In hotela je še več.

Imel je moč, bogastvo, spretnost in inteligenco. Sogovornika – ali sogovornico – je znal prepričati v svoj prav. Še več, na koncu je bil človek prepričan, da je to bila njegova – ali njena – zamisel.

Eleanor Ramsey je še predobro vedela, kako resnično je to.

Bil je nepričakovano mil februarški popoldan. Na ulici St. James je postopala med množico novinarjev in čakala, da veliki Hart Mackenzie, vojvoda Kilmorganski,

prestopi prag svojega kluba. Lady Eleanor Ramsey je bila v svoji staromodni obleki in starem klobuku videti kot kakšna pisunka, lačna zgodbe kot vsi ostali. A resnica je bila drugačna. Novinarski mrhovinarji so čakali na ekskluzivno zgodbo o slavnem škotskem vojvodi. Ona pa mu je želela spremeniti življenje.

Med novinarji je završalo, ko se je na pragu pojavila visoka postava vojvode. Rame mu je ovijal črn plašč, z bokov mu je viselo krilo iz pleta z značilnim Mackenziejevim vzorcem. Hart Mackenzie je vedno nosil škotsko krilo, da bi vse okoli sebe opomnil, da je v prvi vrsti Škot.

»Vaša milost!« so se zaslišali kriki novinarjev. »Vaša milost!«

Mimo Eleanor so se začeli prerivati novinarji. Začutila je, da jo neusmiljeno potiskajo nazaj. A ni se vdala. Z zloženim sončnikom si je začela utirati pot do cilja. »Ojoj! Oprostite, prosim,« se je opravičila moškemu, ki ga je odrinila s svojo podloženo zadnjico.

Hart pa ni pogledal ne levo ne desno. Nadel si je klobuk in prehodil tistih nekaj korakov, ki so ga ločevali od vrat odprte kočije. Mojstrsko je znal prezreti vse tisto, kar ga ni zanimalo.

»Vaša milost!« je zaklicala Eleanor. Dlani je položila okoli ust in skozi improviziran megafon še enkrat zaklicala: »Hart!«

Hart se je ustavil sredi koraka in se obrnil. Zgledal jo je. Z zlatim pogledom je premagal razdaljo šestih metrov, ki ju je ločevala.

Eleanor so se zašibila kolena. Nazadnje ga je videla pred skoraj enim letom. Bilo je na vlaku. Sledil ji je v kupe, ji roko položil na ramena in jo prisilil, da je vzela denar. Takrat se mu je smilila. Eleanor tega ni mogla pozabiti. V životec ji je potisnil tudi svojo vizitko. Še vedno se je spominjala žgočega dotika njegovih prstov in hladnega praskanja vizitke na svoji koži.

Hart se je obrnil k telesnemu stražarju, ki je stal ob kočiji, in mu nekaj rekel. Možak je prikimal, se obrnil in se začel skozi množico senzacije željnih novinarjev prebijati do Eleanor.

»Pridite z mano, milostljiva.«

Eleanor je dlan ovila okoli zaprtega sončnika in se močno zavedala jeznih pogledov, ki jih je bila deležna, ko je sledila telesnemu stražarju. Hart jo je nepremično gledal, ko se mu je približevala. Včasih jo je njegov trd, neusmiljen pogled naravnost omamil.

Ko je prišla do kočije, jo je Hart prijel za nadlaket in ji pomagal pri vzpenjanju.

Ko je začutila njegov trdni prijem, je ostala brez sape. Usedla se je in poskušala pomiriti razbijajoče srce. Na srečo se je Hart usedel nasproti. Če bi sedel preblizu

nje in jo mamil s toplino svojega močnega telesa, se nikakor ne bi mogla pogovoriti z njim.

Lakaj je zaprl vrata in Eleanor se je oprijela klobuka, ko je kočija sunkovito speljala. Novinarji so kričali in preklinjali, ker se je njihovemu plenu uspelo izmuzniti. Kočija je zapeljala po ulici St. James in proti Mayfairu.

Eleanor se je ozrla prek rame in izdabila: »Ulica Fleet je danes zaradi tebe zelo nesrečna.«

»Vrag naj vzame ulico Fleet,« je Hart zagodrnjal v brado.

Ko ga je spet pogledala, se je zdrznila pod njegovim težkim pogledom. »Celo ulico Fleet?«

Sedela mu je tako blizu, da je lahko videla zlate pegice v njegovih sokoljih očeh in rdeče pramene v njegovih temnih laseh, ki so pričali o škotskih prednikih. Opazila je, da je imel krajše lase, zaradi česar se je njegov obraz zdel še ostrejši in še bolj nedosegljiv kot nekoč. Eleanor je bila edina od novinarjev na ulici Fleet, ki je vedela, kako mehke poteze dobi ta obraz v spanju.

Hart je dolgo roko iztegnil čez sedež. Njegove dolge noge, ovite v kilt, so zapolnile vso notranjost kočije. Krilo mu je nekoliko zlezlo navzgor in Eleanor je zagledala stegna, porjavela zaradi jezdenja, ribolova in pohajanja po škotskem soncu.

Eleanor je odprla sončnik in se pretvarjala, da se v

družbi moškega, s katerim je nekoč bila celo zaročena, počuti povsem sproščeno in zadovoljno. »Opravičujem se, ker sem te prestregla na ulici,« je začela. »Šla sem na tvoj dom, a zdaj imaš drugega majordoma. Ne pozna me, prav tako pa ga ni prepričala vizitka, ki si mi jo dal. Očitno je veliko žensk, ki bi rade v tvojo hišo vstopile pod pretvezo. Mislil je, da sem ena izmed njih. Saj ga ne krivim. Vizitko bi lahko tudi kje ukradla, ti pa si pri ženskah že od nekdaj zelo priljubljen.«

A Hartu se ob njenih besedah pogled ni omehčal. »Pogovoril se bom z njim,« je hladno odvrnil.

»Nikar ga preveč ne okaraj. Saj ni mogel vedeti. Verjetno mu poveš zelo malo. Tak pač si. Tako daleč iz Aberdeena sem prišla, da bi govorila s tabo. Zelo pomembno je. Šla sem obiskat Isabello, a je ni bilo doma. To pa ne more počakati. Iz tvojega lakaja Franklina – ne morem verjeti, kako je zrasel – sem uspela izvleči, da boš danes v svojem klubu. Toda preveč se je bal majordoma, da bi mi pustil, da te počakam v hiši. Zato sem se odločila, da te počakam na ulici. Zabavno se je bilo pretvarjati, da sem ena od novinarjev. Tako sem torej pristala tu.«

Z rokami je nemočno zamahnila. A Hart je vedel, da je ta gesta navidezna. Ta ženska nikakor ni bila nemočna.

Lady Eleanor Ramsey.

Ženska, s katero se bom poročil.

Oblečena je bila v temno modro obleko iz serža, ki že leta ni bila moderna. Sončnik, ki ga je držala v dlaneh, je imel zlomljeno napero, klobuk z uvenelimi rožami in kratko tančico pa ji je postrani čepel na glavi. Tančica ni skrila čudovite modrine njenih oči in nežnih pegic, ki so se ljubko razlezle po licih, ko se je nasmehnila. Za žensko je bila visoke postave, a bila je obdarjena z razkošnimi oblinami. Ko jo je prvič videl na nekem plesu, je bila stara 20 let in osupljivo lepa. Njen glas in smeh sta se mu zdela kot glasba. In še vedno je bila lepa. Mogoče še bolj, ga je prešinilo. Hart jo je meril z lačnim pogledom. Vsrkaval je njeno pojavo kot moški, ki je že predolgo trpel telesno lakoto.

Vendar se je prisilil, da je ohranil miren, celo brezbrizen glas. »O čem pomembnem si želela govoriti z mano?« Za Eleanor je lahko pomembno karkoli, od izgubljenega gumba do grožnje britanskemu imperiju.

Eleanor se je narahlo sklonila naprej. »O tem ne morem govoriti v odprti kočiji, ki topota skozi Mayfair. Raje bi počakala, da bova za zaprtimi vrati.«

Ko je pomislil nanjo, kako mu sledi v hišo in diha isti zrak kot on, ga je stisnilo v prsih. Tega si je želel, po tem je hrepenel. »Eleanor ...«

»Za božjo voljo, saj mi lahko nameniš nekaj minut, kajne? Naj bo to nagrada zame, ker sem odvrnila pozornost tistih mrhovinarskih novinarjev, prav? To, kar sem odkrila, meji že na katastrofo. Odločila sem se, da te o tem raje osebno obvestim. O tem nisem hotela spregovoriti v pismu.«

Moralo je biti nekaj zelo pomembnega, da se je odločila zapustiti kočo zunaj Aberdeena, v kateri sta z očetom živela v gosposki revščini. Zadnje čase ni hodila v družbo. Res pa je tudi, da nikakor ni vedel, kaj se ji plete po glavi. Sam bog ve, kakšni so bili razlogi za njen prihod. Eleanor ničesar ni počela na preprost način.

»Povej mi že enkrat, za kaj gre, El, če je zadeva res tako pomembna.«

»Moj bog. Obraz imaš trd kot kamen, ko se mrščiš. Nič čudnega, da se te vsi v lordski zbornici tako bojijo.« Sončnik si je naslonila na rame in se mu nasmehnila.

Mehko meso pod njegovim telesom. Modre oči, priprte v poltenem užitku. Škotsko sonce na njeni goli koži. Toplina njenega telesa. Njen nasmešek, ko mu je izpovedala ljubezen. »Ljubim te, Hart.«

Stari občutki so oživali nenadoma in silovito. Spomnil se je njunega zadnjega srečanja. Ni se mogel zadržati, moral se je je dotakniti. Božal jo je po obrazu in ji šepnil: »Kaj naj naredim s tabo?«

Zaradi njenega nepričakovanega prihoda bo moral spremeniti vse svoje načrte. Toda to mu ne bo povzročilo težav. Hart se je znal odlično prilagoditi. Zato je bil tudi tako zelo nevaren.

»Vse ti bom povedala pravočasno,« je nadaljevala, »in ti sporočila svoj poslovni predlog.«

»Poslovni predlog?« Z Eleanor Ramsey. Bog mu pomagaj. »Kakšen poslovni predlog?«

Eleanor ga je v svojem značilnem slogu preslišala in se razgledovala. Opazovala je visoke hiše, ki so obdajale ulico Grosvenor. »Že celo večnost nisem bila v Londonu. Sploh pa ne v sezoni. Zelo se veselim, da bom videla stare znance. Sveta nebesa, je to lady Mountgrove? Res je ona. Pozdravljena, Margaret!« Veselo je pomahala debelušni ženski, ki se je prikazala iz kočije pred eno od hiš.

Lady Mountgrove, ena največjih opravljk v Angliji, je zazijala od presenečenja. Vsa osupla je zrla v lady Eleanor Ramsey, ki ji je navdušeno mahala iz kočije vojvode Kilmorganskega. Povrh vsega pa ji je družbo v kočiji delal še sam vojvoda. Dolgo je zrla vanjo, potem pa se je vendarle odzvala s kimanjem.

»Že sto let je nisem videla,« je Eleanor izdihnila, ko se je spet namestila na sedež. »Njene hčere so zdaj gotovo že mlade dame. So jih že uvedli v družbo?«

Njene ustnice so ga vabile k poljubu. Ko je čakala na njegov odgovor, jih je ljubko našobila.

»Kako pa naj jaz to vem?« je zadirčno odgovoril.

»Hart, družabne strani v časopisih bi moral vsaj preleteti. Najbolj zaželen samski moški v vsej Britaniji si. Verjetno v celotnem imperiju. Matere v Indiji pripravljajo svoje hčere na plovo v domovino in jim prigovarjajo, da se nikoli ne ve. Da Hart Mackenzie še vedno ni poročen.«

»Vdovec sem.« Vsakič, ko je izgovoril to besedo, ga je zapeklo v prsih. »Nisem moški, goden za poroko.«

»Neporočeni vojvoda si. Obeta se ti, da boš postal najvplivnejši človek v deželi. Celo na svetu. Resno bi moral razmišljati o ponovni poroki.«

Jezik in ustnice je premikala na tako poželjiv način. Moški, ki jo je zapustil, je moral biti nor. Hart se je še predobro spomnil tistega dne, ko se je to zgodilo. Na prsih je še vedno čutil rahel udarec prstana, ki ga je vrgla vanj. V očeh sta se ji bleščala bes in bolečina.

Takrat je ne bi smel zapustiti. Takrat bi moral zbežati z njo, jo vzeti za svojo za vedno. Z Eleanor je delal eno napako za drugo. A takrat je bil mlad. Mlad, jezen in preponosen ... in osramočen. Vzvišeni Hart Mackenzie, prepričan, da mora biti vse po njegovem, je z Eleanor pristal na realnih tleh.

Glas se mu je omehčal. »Povej mi, kako ti gre, El.«

»Ah, vse je po starem. Saj veš. Oče še vedno piše svoje knjige, ki so sijajne, po drugi strani se mu pa niti sanja ne, koliko je vreden četrtpenijski novец. Odložila sem ga v Britanskem muzeju, kjer občuduje egipčansko zbirko. Upam, da ne bo začel odvijati mumij.«

To ne bi bilo nič čudnega. Alec Ramsey je bil radovednega duha. Zaustaviti ga ni mogel niti bog niti vodstvo muzeja.

»Prispela sva.« Ko se je kočija ustavila, je Eleanor pogled uprla v Hartov dvorec na trgu Grosvenor. »Vidim majordoma, ki zre skozi okno. Zdi se presenečen. Prosim te, ne bodi prestrog z njim.« Dlan je položila na roko lakaja, ki je prihitel, da bi ji pomagal sestopiti. »Ponovno pozdravljen, Franklin. Kot vidiš, sem ga uspela najti. Pripomnila sem, kako zelo si zrasel. Pa tudi poročil si se, kot slišim. Sina si dobil?«

Franklin, ki je drugače z vso resnostjo in zadržanostjo varoval vrata hiše najbolj znanega vojvode v mestu, se je nasmehnil. »Da, milostljiva. Zdaj je star tri leta. Ne bi verjeli, kako navihan je.« Z nasmehom na obrazu je zmajal z glavo.

»To pomeni, da je živahen in zdrav.« Eleanor ga je potrepljala po rami. »Čestitke.« Zložila je sončnik in stopila v hišo, Hart pa je stopil iz kočije. »Ga. Mayhew, kako lepo vas je videti,« jo je slišal reči. Ko je prestopil prag, je videl, da se ženski prijateljsko držita za roke.

Izmenjali sta si prisrčne pozdrave in se zapletli v pogovor o receptih. Eleanorina gospodinja, zdaj že upokojena, je očitno želela imeti recept za limonine kolačke, ki jih je znala gospa Mayhew tako odlično pripraviti.

Eleanor se je odpravila proti stopnicam. Hart je Franklinu vrgel klobuk in površnik. Eleanor je že hotel napotiti v glavno sprejemnico, ko se je na vrhu stopnišča nenadoma pojavil velik Škot, oblečen v kilt in pomečkano srajco ter obut v z barvami popackane škornje.

»Upam, da nimaš nič proti, Hart,« je rekel Mac Mackenzie. »Z vsemi svojimi razgrajaci sem se namestil v eni od praznih spalnic. Isabella se je odločila, da je treba prenoviti hišo. Ne moreš verjeti, kakšen hrup ...« Mac je obstal sredi stavka. Usta so se mu razlezla v vesel nasmeh. »Eleanor Ramsey. Ne morem verjeti. Kaj pa ti tukaj?« Preskočil je več stopnic hkrati in Eleanor dvignil v medvedji objem.

Eleanor je drugega najmlajšega brata v družini Mackenzie prisrčno poljubila na lice. »Pozdravljen, Mac. Prišla sem razjeziti tvojega starejšega brata.«

»Dobro. Malo vznemirjenja mu ne bo škodovalo.« Mac je Eleanor postavil na tla in jo razposajeno gledal. »Ko boš končala, pridi pogledat otroke. Ne, ne slikam

njih, ker nočejo biti pri miru. Dokončujem sliko konja za Cama. Dišeče Jasmin, najnovejše prvakinje.«

»Ja, slišala sem, da je zmagala.« Eleanor se je povzpela na prste in Macu pritisnila poljub na lice. »Ta je za Isabello. In Aimee, Eileen in Roberta.« Še več poljubov. Mac jih je sprejel z nasmehom na ustnicah.

Hart se je naslonil na stopniščno ograjo. »Ti bo uspelo še danes povedati, za kakšen predlog gre?«

»Predlog? To pa zveni zelo zanimivo,« je Mac pripomnil s svetlečimi očmi.

»Utihni, Mac,« je zadirčno rekel Hart.

Iz zgornjega nadstropja se je zaslišalo kričanje. Kričanje, ki je naznanjalo konec sveta. Mac se je zarežal in stekel po stopnicah.

»Očka že prihaja, razgrajachi,« je zaklical. »Če boste pridni, vam bo pri malici družbo delala tetka Eleanor.«

A kričanje ni pojenjalo. Mac je končno prispel v zgornje nadstropje, planil v sobo, iz katere je prihajal hrup, in s treskom zaprl vrata.

Eleanor je zavzdihnila. »Vedno sem vedela, da bo Mac sijajen oče. Greva?«

S temi besedami se je obrnila na peti in se odpravila, ne da bi počakala na Hartov odgovor. Pred davnim časom je dodobra spoznala to hišo. Očitno je bilo, da se še vedno dobro spominja, kje je kaj.

Da je Hartov kabinet ostal isti, je opazila, ko je vstopila vanj. Stene je prekrival isti stari opaž, knjižne police, ki so segale do stropa, so se šibile pod istimi knjigami. Na sredi prostora je še vedno kraljevala velika miza, ki je nekoč pripadala Hartovemu očetu.

Korake je zadušila ista preproga, a pred kaminom je dremal drug pes. Če je spomin ni varal, je to bil Ben, potomec Hartove psice Beatrix, ki je poginila nekaj mesecev po razdrti zaroki. Ko je izvedela, da se je psica poslovila s sveta, je bila globoko užaloščena.

Ko sta vstopila, Ben ni odprl oči. Rahlo pasje smrčanje se je pomešalo s prasketanjem ognja v kaminu.

Hart jo je narahlo prijel za laket in jo odvedel na drugo stran kabineta. Želela si je, da se je ne bi dotaknil, kajti zaradi toplote njegove dlani se je začela topiti. Hotela pa je ostati popolnoma zbrana in prisebna.

Če bo šlo vse po načrtih, ne bo več potrebe, da bi mu hodila blizu. Toda prvi korak k cilju je morala narediti na štiri oči. Pismo bi se morda znašlo v napačnih rokah. Morda bi ga brezbrizen tajnik založil. Hart bi ga morda še neodprtega vrgel v ogenj.

Hart je k mizi povlekel naslonjač s tako lahkoto, kot da je narejen iz papirja. A Eleanor se je o njegovi

trdnosti prepričala, ko se je pogreznila vanj. Zdel se ji je trden in težek kot skala.

Hart se je usedel na stol za mizo. Ko je premaknil noge, mu je kilt nekoliko zlezel navzgor in razkril jeklene stegenske mišice. Če je kdo menil, da je kilt za požensčene moške, bi ob pogledu na Harta Mackenzieja mnenje v trenutku spremenil.

Eleanor je dlan položila na gladko površino mize. »Veš, Hart, če nameravaš postati ministrski predsednik, boš moral razmisliti o drugem pohištvo. To je že pošteno zastarelo.«

»Briga me za pohištvo. Kaj te torej tako zelo muči, da si morala očeta iz škotske divjine privleči v prestolnico?«

»Skrbi me zate. Tako zelo si garal za vse to. Niti pomisliti ne smem, kako bi trpel, če bi vse izgubil. Ves teden sem razmišljala, kaj naj naredim. Vem, da je bilo najino zadnje srečanje precej grdo. A to je bilo že davno. Veliko se je spremenilo, še posebej pri tebi. Še vedno mi je močno mar zate, Hart, čeprav morda misliš, da mi ni. Ni mi vseeno, da bi se moral skriti pred svetom, če bi se razvedelo.«

»Skriti?« Nejeverno je strmel vanjo. »O čem pa govoriš? Preteklosti ne skrivam. Malopridnež sem in grešnik, vsi to vedo. In v teh časih to za politika ni nič nenavadnega.«